

Tisztelt Fővárosi Törvényszék!

Eljáró Bíróság:

Fővárosi Törvényszék

Ügyszám:

105.K.7000.054/2019.

Felperes:

Freedom Media PR és Kommunikációs Nonprofit Kft. („Nonprofit Kft.”) (székhely: 7621 Pécs, Felsőmalom utca 20., cégjegyzékszám: 02-09-083100, adószám: 25981247-1-02; képviselő: Babos Attila) mint a Szabad Pécs (szabadpecs.hu) kiadója

Felperesi jogi képviselő:

dr. Hüttl Tivadar ügyvéd: 1136 Budapest, Tátra u. 15/b.; telefonszám: 06-30-341-6927; ügyvédi igazolvány száma: Ü-117077; elektronikus levelezési cím: huttl@tasz.hu; e-kapcsolattartási: 50241587#cégkapu; adószám: 50241587-1-41

Alperes:

Gazdasági Versenyhivatal (székhelye: 1054 Budapest, Alkotmány u. 5.; levélcím: 1391 Budapest 62. Pf. 211; Magyar Államkincstár Törzskönyvi azonosító szám (PIR): 325279; adószám: 15325275-1-41; képviseli: Dr. Juhász Miklós elnök)

Alperesi jogi képviselő:

dr. Ay Zoltán kamarai jogtanácsos

A felperes továbbra is fenntartja a kereseti kérelmében foglaltakat:

- i. A felperes keresete szerint a keresettel támadott jogsértő hatósági bizonyítvány mind tartalmában, mind az Ákr. alapján határozat, amelyet a bíróságnak ilyenként kell felülvizsgálnia.
- ii. A kereset bemutatja, hogy a felperesnek, elsősorban azért, mert az összefonódással érintett vállalkozásokkal azonos gazdasági piacon tevékenykedik, ezáltal pedig közvetlen versenytársként érintette a határozatnak (hiszen annak tárgya és a védendő érdek is eleve maga a verseny volt), közvetlen jogi érdeke fűződik az aktus megtámadásához, ezért a Kp. értelmében a per megindítására jogosult.
- iii. A kereset szerint a hatósági bizonyítvány kibocsátásának törvényi feltételei nem álltak fenn, az alperes nem igazolhatta volna, hogy a Tpv. 67. § (4) bekezdésének sem az a) sem pedig a b) pontja szerinti, a vizsgálat elrendelésére okot adó körülmény nem állt fenn. A törvény nem teszi lehetővé, hogy az alperes olyan összefonódásról állapítsa meg a vizsgálat elrendelésére okot adó körülmény hiányát, amelyet részére bejelentettek, de amelyről utóbb a kormány megállapítja, hogy nemzetstratégiai jelentőségű ügylet, és amelyet ezért nem kellene bejelenteni.
- iv. A kereset bemutatja azt is, hogy a keresettel érintett összefonódásról az alperes (illetve szakhatóságként a Médiatanács), ha lefolytatta volna a vizsgálatot, valószínűleg

megállapította volna annak versenytorzító, és a média sokszínűségét torzító hatását. Így határozat megfelelő keretek között történő elbírálásának különös jelentősége van mind a gazdasági verseny mind a médiapluralizmus szempontjából. Ennélfogva az összefonódás bejelentése után született kormányrendeletre, mint a vizsgálat akadályára és a hatósági bizonyítvány kiadásának jogalapjára hivatkozás az alperes részéről visszaélészerű.

- v. A felperes álláspontja szerint a per helyes eldöntéséhez a T.pvt. 24/A. §-ának és az ügyletet nemzetstratégiai jelentőségűvé minősítő kormányrendeletnek az alkalmazása nem szükséges, ám arra az esetre, ha a bíróság ezeket mégis alkalmazandónak találná, a kereset amellet foglal állást, hogy ezen jogforrások alaptörvény-ellenesek, amelyeket ennél fogva a bíróság nem alkalmazhat. Ezért - erre az esetre - konkrét normakontroll indítvány előterjesztésére van szükség.

Az alperes 2019. február 1. napján kelt védiratának a kereset visszautasítására irányuló indítványával kapcsolatban a felperes az alábbi nyilatkozatot teszi. (Az ügy érdemében az egyéb nyilatkozatokat a tárgyalás és annak előkészítése során teszi meg felperes.)

A védiratban foglaltakról a felperes általánosságban a következőkre hívja fel a Tisztelt Törvényszék figyelmét:

- Az alperes védirata többször önmagának is ellentmond, néhol már nem hatályos szabályokon alapuló jogesetekre alapít megállapításokat. Az ügy eldöntéséhez segítséget nyújtó újabb joggyakorlatról pedig az alperes hallgat. Az alábbiakban ezekre a bekezdésekre kifejezetten is felhívjuk a T. Törvényszék figyelmét.
- Alperes szereptévesztéséről tanúskodik az, hogy úgy tesz, mintha a GVH feladata az összefonódásban érintett ügyfél érdekének kedvező jogértelmezés és a nemzetstratégiai jelentőségűvé minősítés védelme volna, és nem pedig a közérdek védelme, amely szerint meg kell akadályozni a versenyt, illetve a média sokszínűségét torzító hatású összefonódásokat. A verseny, illetve a média sokszínűségét torzító összefonódás megengedhetősége melletti érvelés az egész védiratot áthatja, a legszembetűnőbb a védirat 6. és 16. bekezdésében, valamint a 41. bekezdésétől kezdődő részében.

1. Keresetlevél visszautasítása a Kp. 17. § a) pontra alapítva

Alperes álláspontja szerint a felperes nem igazolta, hogy a támadott (hatósági bizonyítvány formájában megjelenő) közigazgatás döntés a felperesnek, mint a szabadpecs.hu kiadójának a jogát vagy jogos érdekét közvetlenül érintené. Az alperes az álláspontjának alátámasztására idézi az EBH2004.1100 számú határozatot, amely szerint „a felperes gazdasági érdekeltsége közvetlen jogos érdeknek nem minősíthető”. Idézve a Fővárosi Bíróság 7.K.31.805/2004/9. számú határozatát, alperes hangsúlyozza, hogy a jog vagy jogos érdek az ügyfél szempontjából közvetlenül kell, hogy jelentkezzen. Az alperes hiányolja a keresetből annak tényeken alapuló igazolását, hogy a „KESMA-tranzakció” kapcsán milyen felperesi jogos érdek sérül közvetlenül, illetve, hogy a konkrét gazdasági kapcsolat nélküli monopóliummal kapcsolatos felperesi előadások milyen viszonyban vannak a közigazgatási döntéssel.

A felperes a keresetének a 2.2. pontjában részletesen levezette a ténybeli és jogi megalapozottságát a felperesi perbeli legitimációnak. A keresetben előadottakat a felperes fenntartja.

Az EBH2004.1100 jogesetre való hivatkozás kapcsán a felperes rámutat, hogy a hivatkozott jogeset egy tőkepiaci szabályok szerinti tevékenységi szabályzat módosítás engedélyezése kapcsán született, amelyben a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete által hozott határozat ilyen módon történő megtámadása volt az ügy alapja. A jogesetben a tőkepiaci prudens és hatékony működéséhez fűződő érdek, továbbá a befektetési szolgáltatási tevékenységek azonos feltételek mellett való nyújtásának a lehetősége volt a felperesi hivatkozás alapja. Az idézett eseti döntésben a két pénzügyi szolgáltató egymáshoz való viszonya egészen más, mint a felperes, az alperes és a KESMA kapcsolata. Az alperes érvelésében egy speciális jogterülettel kapcsolatos, tőkepiaci jogesetből von le általános következtetést és vetíti rá az ettől különböző versenyjogra, de elmulasztja igazolni a kevesebbről a többre következtetés logikai művelet igazolását mind általánosan, mind a konkrét helyzetben. Összességében látható, hogy a hivatkozott jogeset a tőkepiaci szabályok keretei között, más jogterületen (tőkepiac), más funkciót betöltő szervezet (PSZÁF) és régi eljárásjogi szabályok alapján született.

Kifejezetten az alperes által hivatkozott jogeset meghaladásáról szól a keresetben idézett 2016.K.8. döntése a Kúriának. A 2016.K.8. ügy sajátos eleme, hogy a Kúria előzetes döntéshozatali eljárás keretében az Európai Unió Bíróságának az állásfoglalását kérte. Az EUB rámutatott, hogy jóllehet főszabály szerint a nemzeti jog feladata a jogalany kereshetőségi jogának és eljáráshoz fűződő érdekének meghatározása, az uniós jog az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés tiszteletben tartásán kívül megköveteli, hogy a nemzeti szabályozás következtében ne sérüljön a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, ahogyan azt az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke biztosítja, s ahogyan ezt az Európai Unió Bírósága is rögzítette a Mono Car Styling ítélet, C-12/08, [EU:C:2009:466], 49. pontjában is". Az Európai Unió Bíróságának ítélete alapján a Kúria megállapította, hogy a felperesnek mint gazdasági szereplőnek, külön jogorvoslatra vonatkozó uniós jogi szabályok nélkül is, önmagában a piaci szereplők hátrányos megkülönböztetéstől mentes és átlátható feltételek melletti szállítási hálózathoz való joga biztosításának kötelezettségéből eredően, e jog tényleges érvényesülése érdekében, joga van a perindításhoz, ezen jogát érintő kérdésekben kereshetőségi joga fennáll, és e tekintetben az ügy jogát és jogos érdekét közvetlenül érinti, ekként egyben ügyfélnek is minősül. A Kúria rámutatott, hogy olyan szabályozási területeken, ahol a védett érdek, a szabályozás tárgya, a piaci verseny, különösen (de nem kizárólagosan) abban az esetben, ha a szabályozásnak uniós jogi vonatkozása is van, alapot adhat a versenytársi minőség a kereshetőségi jog elismerésére. Felperes igazolta a kereset 6. oldalának 2. bekezdésében az uniós jogi vonatkozást. A Kúria az EBH2004.1100 alkalmazhatósága kapcsán kifejezetten hangsúlyozza, hogy az csak szűkebb körben jelent iránymutatást és nem érvényesül olyan területeken, ahol a szabályozás tárgya a piaci verseny védelme.

További fontos eltérés jelen eljáráshoz képest, hogy 2004-ben a Kúria az államigazgatási eljárás szabályairól szóló 1957. évi IV. törvény (Áe.) és a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) alapján hozta meg a döntését. A felperes felhívja a figyelmet arra,

hogy az alperes által idézett bírósági döntések a Kp. hatályba lépése előtt születtek. Ahogy a Kp. Nagykommentár is rámutat, a Kp. 17. § a) pontja egyértelmű változást hozott a korábban hatályos Pp. 327. § (1) bekezdéséhez képest, így a perindításra jogosultak körét a törvényalkotó elválasztotta az ügyféli minőségtől. Így a Kp. 17. § a) pontja, amely perindításra jogosultság fő (általános) kritériumaként a jog vagy jogos érdek közvetlen érintettségét szabja meg, megfelelőképpen összhangban van az Ákr. kapcsolódó rendelkezéseivel, egyúttal kifejezi a bírák szélesebb körű vizsgálati kötelezettségét.

A „jogos érdek” nyelvtani értelme egy lényegesen tágabb személyi kört hatalmaz fel a GVH döntéseinek a megtámadására. A „jogos érdekelt” több mint a múltban már ténylegesen bekövetkezett jogsértés alanya. A Kúriának a 2/2017. (X. 2.) Közigazgatási-Munkaügyi Kollégium véleménye tartalmaz megállapításokat a jogos érdeken alapuló érintettséggel kapcsolatban. Az állásfoglalás 1.1.1. pontja rámutat, hogy az *„ügyféli minőség problémamentesen megállapítható azokra vonatkozóan, akikre nézve jogszabály jogot vagy kötelezettséget állapít meg”*. Az 1.1.2. pontban a jogos érdek kapcsán a Kúria kiemeli, hogy a *„[J]ogos érdek (törvényes érdek) esetében nem konkrét jog vagy kötelezettség megállapítása történik, hanem a közigazgatási szerv döntésével a személy helyzete, lehetőségei, kilátásai változnak meg (akár előnyösen, akár hátrányosan). Ilyenkor az eljárás, és az annak nyomán meghozott döntés és a személy helyzetének, lehetőségeinek megváltozása között oksági kapcsolat áll fenn. A közigazgatási ügy ebben az esetben nem közvetlenül az adott személyre vonatkozik, hanem valaki másra, és ennek a másik személynek (az érintettnak) az érdekeire hat ki az ott bekövetkező jogváltozás, vagyis az ügygel érintett személynek érdeke fűződik ahhoz, hogy a másra vonatkozó jog, illetve kötelezettség megállapítása megtörténik-e és milyen tartalommal.”* Látható, hogy a jogos érdekelti pozícióhoz elegendő a (verseny)hátrány elszenvedésének a lehetősége is (ie. nem ténylegesen bekövetkezett érdek- vagy jogsérelem). A felperes a keresete 2.2.2 pontjában részletesen levezette a közvetlen jogos érdekét, amelyet a KESMA fúzió érint, bemutatva annak a médiapiacra gyakorolt hatását.

Felperesi álláspont szerint az alperesnek a keresetindítási joggal kapcsolatos érvelésének elfogadása esetében lényegében kizárólag a fúzió alanyainak lenne biztosított a GVH döntéseinek a megtámadása. Ez nyilvánvalóan szembemegy a jogi szabályozás céljával és általában a Tptv. szellemiségével, amely teret enged a versenytársak jogi érvei elbírálásának is. Felperesi álláspont szerint meglepő a jogtalan versenyelőnyök megakadályozására hivatott állami szervtől az az érvelés, hogy a magyar médiatörténet valaha létező legnagyobb szervének a megalapítása a KESMA fúzióval semmilyen hatást nem gyakorolhat a médiapiac többi szereplőjére.

Az alperes a „közvetlen érintettség” kapcsán a felperes és a KESMA tranzakció közötti konkrét gazdasági kapcsolat hiányát is megjelöli, mint a visszautasítást megalapozó körülményt. Ez az érv nem foghat helyt, hiszen egy éppen létrejövő gazdasági entitásról van szó, amely nyilvánvalóan a felperes versenytársa lesz. A KESMA egy példátlan méretű és a médiapiac minden szegmensét lefedő vállalt csoportként működik, így elkerülhetetlenül hatással van az összes piaci szereplőre. A KESMA bejelentése (lásd F/2. melléklet) a céltársaságok ismertetésekor írja, hogy a Mediaworks Zrt. *„helyi és országos nyomtatott és online média termékek kiadásával és ezekben hirdetési felület értékesítésével foglalkozik. A Mediaworks*

Zrt. és leányvállalatai országos és regionális hirdetési lefedettséget kínálnak.” A Bejelentés a megyei napilapokról általánosságban előadja, hogy azok “helyi híreket, információkat tartalmaznak, de emellett beszámolnak az országos közéleti, gazdasági eseményekről is. Jellemzően a helyiek számára a megyei napilap az elsődleges információforrás, amely nemcsak nekik, hanem róluk szól.” A Bejelentő által megszerzett céltársaság (Mediaworks Zrt.) portfóliójában található az Új Dunántúli Napló, amely - felpereshez hasonlóan - a Baranya megyében élő olvasókat, itt működő hirdetőket célozza meg. A Bejelentés 32. oldala szerint a megyei lapok önálló webes felületekkel is rendelkeznek, a BAMA.hu fedi le Baranya megyét. A “Grátis” elnevezésű ingyenes hirdetőújság is megjelenik a megyei lap kiegészítéseként Baranya megyében - hat másik megye mellett. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy még az ilyen egyértelmű földrajzi piaci átfedés hiányában is azonosíthatók lennének a KESMA létrehozásával kapcsolatos közvetlen hatások a felperes esetében, hiszen a hirdetési piacok jellemzően nem (csak)lokálisak. Mindez egyben azt is jelenti, hogy gyakorlatilag nem létezik olyan magyar sajtótermék, amelynek viszonylatában ne éreztetné már ebben a pillanatban is káros versenyhatásait a KESMA tranzakció, így az alperes közvetlen érintettséget vitató mesterkélt érvelése semmiképp sem foghat helyt. Felperes itt ismételt hangsúlyozza, hogy az alperes feladata a gazdasági hatékonyságot és a társadalmi felemelkedést szolgáló piaci verseny fenntartásához fűződő közérdek védelme, ennek keretében a gazdasági versenyt korlátozó piaci összefonódás felügyelete. Ehhez képest - saját jogállami szerepétől elrugaszkodva - a kormányzati politikai- és a bejelentő gazdasági érdekeinek a védelmezőjeként amellet érvel, hogy egy ilyen teljesen egyértelmű helyzetben, a Baranya megyei piacon működő felperesre semmilyen hatással nem lesz a magyar médiapiacot teljesen átrendező összeolvadásnak, amelyben céltársaságként Baranya megyében működő megyei napilap, online kiadvány és hirdetési újság is beletartozik.

Az alperes a védirta 4. pontjában a tények előadását hiányolja. Az alperesi érvelés ellentétes a Kp. 3. § (1) bekezdésében lefektetett jóhiszemű eljárás elvével, mert olyan bizonyítást vár el a felperestől, amely lehetetlen. Az alapvető logika szabályaiból következően nem lehetséges egy még nem működő szervnek a versenytorzító hatásairól tényszerűen beszámolni. (Ezért is szól a KMK vélemény “lehetőségekről” és “kilátásokról”.) Maga az alperes a F/4. számú mellékletként csatolt Vizsgálati Indítványában is úgy foglalt állást, hogy vannak bizonytalan elemek a Bejelentés hatásait illetően, így pl. a “Portfólió hatásokat” a versenyfelügyeleti eljárásban szükséges vizsgálni, mert a felek erre vonatkozóan nem adtak meg adatokat.

Alperes előadja továbbá, hogy számára nem világos, hogy mely szervezet terjesztette elő a keresetet, mert az ügy közigazgatási aktája és a sajtókommunikáció alapján arra a következtetésre jutott, hogy a Társaság a Szabadságjogokért egyesület jár el valójában. Ezzel kapcsolatban röviden annyit ad elő a felperes, hogy a felperesi jogi képviselő a Társaság a Szabadságjogokért egyesület jogsegély-szolgálatára keretében dolgozó ügyvéd, aki ebben a minőségében képviseli a felperest. A felperes megjelölése nem elírás a jogi képviselő részéről. A képviseleti jogosultságot a felperesi jogi képviselő az F/1. számon becsatolt meghatalmazással már igazolta.

2. A keresetlevél visszautasítása a Kp. 88. § (1) bekezdés b) pontjára alapítva

Az alperes egy szokatlan dogmatikai megoldással élve – másodlagosan – indítványozza, hogy a T. Törvényszék a Kp. 88. § (1) b) pontja alapján *utasítsa vissza* a kereseti kérelmet, mert „a felperesnek nincs olyan konkrét anyagi jogi kapcsolata a hatósági bizonyítvány kiadására irányuló eljárással, amely megalapozná a jogorvoslati kérelem előterjesztésének a jogát”. Alperesi álláspont szerint a felperes által megjelölt jogszabálysértések nem konstituálnak olyan anyagi jogi kapcsolatot, amely alapján tényleges jogsérelem lehetne megállapítható a felperesre vonatkoztatva, így felperes nem rendelkezik keresetőségi joggal.

Felperes elsőként rámutat arra, hogy a 88. § (1) bekezdés b) pontjára alapítva nem lehet visszautasítani a keresetet, mert ez a jogszabályhely a kereset elutasításáról szól. Az alperesi indítvány ellentmondásos voltát alátámasztja az alperes által idézett jogegységi döntés is, miszerint az anyagi jogi érdekeltség hiánya egy olyan anyagi jogi kérdés, amely a jogvita érdeme körében bírálható el és ítélettel kell megállapítani. A 2/2004. KJE közigazgatási jogegységi határozat rögzítette, hogy a keresetőségi jog anyagi jogi kérdés, amely a félnek a vitában való anyagi jogi érdekeltségére vonatkozik, és így a jogvita érdeme körében bírálható el, hiánya a kereset ítélettel való elutasítását eredményezi, emiatt el kell különíteni a perindítási jogtól. Így az ügyféli minőség arra ad választ, hogy az adott közigazgatási cselekmény tekintetében létezik az ügyfélnek valamely kérdés tekintetében közvetlen joga vagy jogos érdeke, amelynek tekintetében jogsérelem is érheti. A keresetőségi jog pedig arra ad választ, hogy a jogsértés és az érvényesíthető alanyi jog vagy jogos érdek közötti kapcsolat fenn is áll. Ez az elkülönítés az új eljárási szabályok mellett is érvényes: a Kp. 88. § (1) bekezdés b) pontja már egyértelműen a kereset elutasításának egyik esetkörként rögzíti azt, ha a felperes jogának vagy jogos érdekének közvetlen sérelme nem állapítható meg, azaz nincs keresetőségi joga. A törvényalkotó azon döntése, hogy a 17. § a) pontjának részévé tette a közvetlenség kritériumát, nem változtat azon, hogy a keresetőségi jogot egyedileg kell a perben érdemben vizsgálni. Mindez azt jelenti, hogy a Kp. 17. § a) pontja alapján pert indíthat az, akinek a hatósági döntés közvetlenül érinti valamely vonatkozásában jogát vagy jogos érdekét, de ha keresete alapján az ő közvetlen jogának vagy jogos érdekének sérelme nem állapítható meg, akkor azt érdemben el kell utasítani.

Bár felperes álláspontja szerint e kérdés anyagi jogi, az alperesnek a kereset visszautasítására irányuló indítványával összefüggésben is megjegyzi, hogy a felperes jogos érdekét a hatósági döntés közvetlenül érinti. A védírat 5. bekezdésében leírtakkal szemben a törvénynek a jogos érdek közvetlen érintettségére utalása éppen azokra az esetekre vonatkozik, amelyekben nem a felperes jogát érinti a döntés, de az (ebben az esetben releváns piaci) pozícióját és annak a megőrzéséhez fűződő jogos érdekét igen.

3. Az alperesi védírat 15-22. pontjai azt állítják, hogy a támadott aktus nem támadható keresettel

3.1. Felperesi álláspont szerint a hatósági bizonyítvány ellen jogorvoslatnak van helye. Alperes védírata egy szóval sem magyarázza, hogy mi az alapja annak a kijelentésének, hogy az Ákr. 95. § alapján keresettel nem lehet támadni. Az Ákr. szerint a hatósági bizonyítvány egy

határozat, és alperes védírata is elismeri, hogy egy közigazgatási aktusról van szó (lásd a védírat 30.pontját.) A hatósági bizonyítvány kiadása, mint közigazgatási aktus nem része ugyan a versenyfelügyeleti eljárásnak, de - alperes által sem vitatottan - az Ákr. hatálya alá tartozik, és az Ákr., illetve a Kp. vonatkozó általános szabályai szerint (amelyek e tekintetben éppen hogy releváns eltérést mutatnak az alperes által hivatkozott Ket-beli szabályokkal) kifejezetten van felperesnek

(a) jogorvoslati joga: ezt még a védírat is elismeri a Kp. és az Ákr. kommentár alapján (20. bekezdés és 9. lábjegyzet), hogy az újabb szabályok alapján bővült a jogorvoslathoz való jog. Az ennek ellentmondó állítását a védírat már nem hatályos törvényi rendelkezést alkalmazó jogesetekre alapítja, és ezt maga is elismeri. Továbbá, mivel nem versenyfelügyeleti eljárásról van szó, az Ákr. versenyfelügyeleti eljárás kivettségére vonatkozó rendelkezése jelen ügyben nem alkalmazandó. Illetve

(b) perlési joga: a felperes keresetösségi joga tekintetében a felperes által a Kp. szerinti követelmények teljesülését bemutató felperesi érvekre alperes semmilyen módon nem reagál érdemben.

3.2. A keresetlevél 2.1. pontja részletesen kifejti, hogy a támadott aktus csak elnevezésében hatósági bizonyítvány, tartalma szerint nem az. Felperesi álláspont szerint tehát a hatósági bizonyítványi forma nem fejezi ki a támadott aktus tartalmát, és a tartalomnak meg nem felelő forma ezért nem is akadályozhatja meg az aktus bírósági felülvizsgálatát. [A Kp. 45. § (2) bekezdése szerint a bíróság a téves formában megvalósított közigazgatási tevékenységet a tartalmának megfelelő eljárási rendben bírálja el.] A hatósági bizonyítvány ugyanis adat igazolására szolgál az Ákr. 95. §-a értelmében, amelyet akkor állíthatott volna ki az alperes, ha az összefonódás bejelentése nyomán megállapította volna, hogy nincs akadálya az ügylet végrehajtásának. A hatósági bizonyítvánnyal igazolandó adat ebben az esetben az alperes által megállapított tény lett volna. A támadott hatósági bizonyítvány azonban nem az alperes bejelentés alapján lefolytatott eljárása során megállapított tény tartalmazza, hanem

- i) egyrészt azt, hogy az alperes nem rendelkezik az ügyben hatáskörrel,
- ii) másrészt pedig azt, hogy ebből következően vizsgálat elrendelésére okot adó körülmény nem áll fenn.

Ilyen tartalommal az alperes nem bocsáthatott volna ki hatósági bizonyítványt, részben azért, mert hatáskör hiányának megállapítása hatósági bizonyítványban nem történhet, részben pedig azért, mert a hatósági bizonyítványt csak akkor állíthatta volna ki az alperes, ha a az ügy a hatáskörébe tartozna, és az általa lefolytatott eljárásban megállapított tény igazolná.

Ad i) Sem az Ákr., sem a Tpv. nem teszi lehetővé, hogy az alperes hatásköre hiányát hatósági bizonyítvány kiadásával állapítsa meg. Ha az alperesnek valóban nincs hatásköre az ügyben eljárni, akkor a már megindult eljárását végzéssel kellett volna lezárnia, amely az Ákr. 80. § (1) bekezdése alapján olyan döntés, amelyet nem az ügy érdemében hoz a hatóság. A végzésbe tehát, mint a nem az ügy érdemében hozott döntésbe tehát nem kerülhetett volna az ii) pont szerinti tartalom, ami az ügy érdeméhez tartozik. Megjegyezzük, hogy amennyiben az alperes végzést hozott volna a már megindult eljárásának a megszüntetéséről, a felperesi álláspont szerint azzal szemben is rendelkezett volna a felperes perindítási jogosultsággal.

Ad ii) A támadott döntés tartalma szerint alperes arról állított ki bizonyítványt, hogy nem áll fenn vizsgálat elrendelésére okot adó körülmény, amelyet azonban - éppen hatásköre hiányának megállapítása miatt - nem is állapíthatott volna meg. Az alperes nem is állapított meg ilyet, tekintettel arra, hogy nem folytatta le azt az eljárást, amelynek célja annak megállapítása, hogy az összefonódás megtörténte előtt szükség van-e további vizsgálat lefolytatására. Ha az alperes valóban nem rendelkezik hatáskörrel, akkor nem állapíthatja meg, hogy vizsgálat elrendelésére okot adó körülmény fennáll-e. Ezért a döntés hibás azért is, mert olyan adatot igazol, amelyet a hatóság - a saját értelmezési keretei között - nem igazolhatott volna. (Itt ismételtén felhívjuk a figyelmet a keresetlevélhez csatolt vizsgálati jelentés és a hatósági bizonyítvány tartalma közötti ellentmondásra: míg az előbbi azt állapította meg, hogy a vizsgálat megindítása szükséges, az utóbbi azt igazolja, hogy nem áll fenn ilyen körülmény. Ez a hatósági bizonyítványnak a tényekkel ellentétes voltát igazolja.)

A döntésnek a fentebb i) és ii) pontokban leírt tartalma közötti logikai összefüggés is hibás. A döntés szerint vizsgálat elrendelésére okot adó körülmény azért nem áll fenn, mert az alperes nem rendelkezik az ügyben hatáskörrel. Valójában a hatáskör hiányának megállapításából érvényesen csak az következhetett volna, hogy az alperes nem tudja megállapítani, hogy fennáll-e vizsgálat elrendelésére okot adó körülmény. Ezt csak akkor állapíthatta volna meg, ha a hatáskörébe tartozik ennek megállapítása.

Összefoglalva: a támadott hatósági bizonyítvány tartalmilag nem felel meg e formának, az alperes ilyen tartalommal hatósági bizonyítványt nem bocsáthatott volna ki, ennél fogva nem is alkalmazható rá az a megállapítás, miszerint - mint hatósági bizonyítvány - keresettel nem támadható.

3.3. Alperesnek a védirat 16-17. pontban előadott érvelését nem támasztják alá az általa hivatkozott jogszabályhelyek, de még saját védiratának is ellentmond (lásd a védirat 31. pontjának fejtegetését arról, hogy alperes mit tehet a bejelentéses eljárásban). A Tpv. 24/A. § és a Tpv. 67. § (4) bekezdése közötti több-kevesebb viszonyt alperes kijelenti, és erre építi a teljes érdemi érvelését, csak hogy adós marad e kijelentés bármiféle alátámasztásával:

a) Az, hogy a Tpv. 43/K. § (1) bekezdés b) pontja nem tartalmaz kizáró szabályt a hatósági bizonyítvány kiadására, irreleváns. E § ugyanis nem arról rendelkezik, hogy milyen döntések hozhatóak a bejelentéses eljárásban. Alperes továbbá nem egy a Tpv.-ben nem szabályozott hatósági bizonyítványt adott, ki, hanem kifejezetten a Tpv. 43/N § (1) bekezdés b) pontja szerinti bizonyítványt, azaz alperes ezen érvelése már önmagában a támadott aktus jogellenességét erősíti.

b) Alperes érvelése arról, hogy hatósági bizonyítvány kibocsátásának hiányában, a határidő elmulasztása esetén a tranzakció végrehajthatóságáról kellett volna hatósági bizonyítványt kiállítania a bejelentő kérésére (8. számú lábjegyzet), megintcsak irreleváns, és a lényeg elfedésére irányul. Egy ilyen állítólagos bizonyítvány kiadása ugyanis pusztán a végrehajthatóságról szól, és nem arról, hogy alperes a Tpv.

rendelkezései alapján ne vizsgálhatná az összefonódást. A végrehajthatóság és az összefonódás vizsgálhatósága ugyanis nem azonos fogalmak. A Tpv. 24. § (2) bekezdéséből e két kategória elkülönültsége egyértelműen megállapítható: az e bekezdés hatálya alá eső tranzakciók bejelentés kötelesek ugyan, de a Tpv. szerint nem ütközik tilalomba a végrehajtásuk, anélkül végrehajthatók, hogy az összefonódás-bejelentés elbírálását be kellene várnia a feleknek; ennek ellenére a alperes megindíthatja, illetve a Tpv. 67. § (4) bekezdése szerinti esetekben köteles megindítani az összefonódás vizsgálatára irányuló versenyfelügyeleti eljárást, amelynek eredményeként akár meg is tilthatja a tranzakciót és rendelkezhet az annak nyomán létrejött összefonódás megszüntetéséről. (Lásd a Tpv. 30. §-át és 31. §-át, amelyekből nyilvánvaló, hogy az a kérdés, hogy egy tranzakció végrehajtása korábban tilalmazott volt-e vagy nem, ebből a szempontból nem releváns. Csak az számít, hogy ténylegesen végrehajtásra került-e, és hogy fennállnak-e a beavatkozásnak a 30. §-ban foglalt feltételei. A végrehajtási tilalomba ütköző végrehajtásnak egyébként külön szankciója van, és azt külön eljárásban is vizsgálja a GVH.)

Emellett az összefonódás vizsgálatára irányuló versenyfelügyeleti eljárásnak nem feltétele az, hogy a tranzakciót még nem hajtották végre -- a Tpv. 67. § (4) megfogalmazásából ez világosan kitűnik. Ezek a rendelkezések éppen azért így kerültek szabályozásra, hogy a versenyt érdemben veszélyeztető összefonódások esetén a GVH minden esetben beavatkozhatson. Ezt nemcsak azért tartjuk fontosnak kiemelni, mert rávilágít alperes érvelésének tarthatatlanságára, hanem azért is, mert ebből következően a Tpv. egész összefonódás-ellenőrzésre vonatkozó szabályrendszerében jelentősége van annak, hogy a törvény mely esetben utal bejelentésre vagy bejelentési kötelezettségre, és mikor nem: Ebben a tekintetben pedig a Tpv. 24/A. §-a nem értelmezhető kiterjesztően: egy már bejelentett összefonódás vonatkozásában a GVH beavatkozására vonatkozó törvényi szabályokat nem írhatja felül, annak nem lehet olyan értelmet tulajdonítani, hogy az olyan összefonódás tekintetében, amit bejelentettek, de amiről utóbb kiderül, hogy már nem kellene bejelenteni, a GVH-nak ne lenne lehetősége, illetve kötelezettsége beavatkozni az összefonódás versenyt és a média sokszínűségét torzító hatása miatt.

c) Egyetértünk alperessel abban, hogy a Tpv. rendelkezései kógenssek (védirat 17. bekezdés). Ilyen kógens rendelkezés pl. a Tpv. 24/A. §, amely szerint a Kormány által közérdekűnek minősített összefonódásokat nem kell bejelenteni. (Alperes védiratában ezt a rendelkezést kiterjesztően értelmezi, azonban ezen értelmezésnek nincs alapja, sőt kifejezetten ellentétes a jogszabály szövegével). Ugyanígy kógens rendelkezés a Tpv. 67. § (4) bekezdése is, amelyet alperes sajnos szintén nem tartott be.

3.4. A védirat 15-22. bekezdései - a fentiekkel összefüggésben - további tévedéseket tartalmaznak.

3.4.1. A védirat 16. pontja a Tpv. 67. § (4) bekezdése szerinti vizsgálatra okot adó körülmény hiányát abban jelöli meg, hogy a tranzakciót a kormány nemzetstratégiai jelentőségűvé

nyilvánította. A Tpv. 67. § (4) bekezdése azonban kétféle körülményt jelöl meg, amely megalapozza az összefonódás vizsgálatát, ha

- a) nem nyilvánvaló, hogy az összefonódás az érintett piacon nem eredményezi a verseny jelentős mértékű csökkenését, vagy
- b) az összefonódás-bejelentés nem felel meg a 43/J. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek vagy - a 24. § (1) bekezdése szerinti összefonódás esetén - a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény 171. §-a alapján be kell szerezni a Médiatanács szakhatósági állásfoglalását, és nem áll rendelkezésre a Médiatanács olyan előzetes szakhatósági hozzájárulása, amely az összefonódást feltétel és kötelezettség előírása nélkül engedélyezi.

Ezek egyike sem hozható összefüggésbe az összefonódás nemzetstratégiai jelentőségűvé nyilvánításával, utóbbi a Tpv. 67. § (4) bekezdésében meghatározott körülmények fennállását nem támasztja alá és nem is cáfolja. A Tpv. 43/N. § (1) bekezdés b) pontja szerint hatósági bizonyítvány arról a tényről állítható ki, hogy a Tpv. 67. § (4) bekezdésében meghatározott két körülmény egyike sem áll fenn. Mivel a nemzetstratégiai jelentőségűvé minősítésből nem következik semmi arra nézve, hogy az összefonódás az érintett piacon a verseny jelentős mértékű csökkenését eredményezi-e (különösen nem teszi ezt nyilvánvalóvá), és nem is állapítja meg, hogy az összefonódás-bejelentés megfelel-e a törvényi feltételeknek, és a Médiatanács szakhatósági állásfoglalásának meglétéről sem mond semmit, a nemzetstratégiai jelentőségűvé ezekre a tényekre nézve nem vonható le érvényes következtetés. A valóság ezzel szemben az, hogy az alperes nem vizsgálta meg, hogy fennállnak-e a Tpv. 67. § (4) bekezdésében meghatározott körülmények, de hatósági bizonyítványt állított ki arról, hogy azok nem állnak fenn.

3.4.2. Ugyancsak a védírat 16. bekezdésében szól az alperes arról, hogy “a kormányrendelet jelölte ki a közérdeket, amely az Alaptörvény M) cikke szerinti államcélnek maradéktalanul megfelel.” A valóság ezzel szemben az, hogy a kormányrendelet semmilyen közérdeket nem jelöl meg, szemben azokkal a kormányrendeletekkel, amelyek e rendelkezés alapján eddig születtek, amelyek mindegyikében megjelölte a kormány, hogy mely az a közérdek, amely érdekében a nemzetstratégiai jelentőség indokolt. Erről bővebben a keresetlevél 5.2. c) pontjában írtunk.

3.4.3. A védírat 16. bekezdése a 7. számú lábjegyzetben hivatkozza a 8/2014. (III. 20.) AB határozatot. A logikai kapcsolat a lábjegyzetet megelőző mondat és az AB határozat tartalma között azonban éppen ellentétes azzal, mint amit a hivatkozással az alperes sugallni kíván. E határozatban ugyanis az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy “az Alaptörvény M) cikk (2) bekezdése második mondatából az államnak az a kötelezettsége következik, amely – az Alaptörvényben szereplő alkotmányos értékek figyelembevételével – a fogyasztók érdekeit védő, az erőfölénnyel való visszaéléssel szemben fellépő intézményrendszer létrehozására és fenntartására, továbbá a fogyasztók jogait biztosító jogszabályok megalkotására vonatkozik.” (Határozat, rendelkező rész, I. 1. pont) Vagyis az Alkotmánybíróság mindenkire kötelező érvényű Alaptörvény-értelmezése szerint az M) cikkből éppen a tisztességes versenyt szolgáló szabályok megalkotásának kötelezettsége, nem pedig az az alóli önkényes kivétel-alkotás lehetősége következik. Figyelemre méltó továbbá a határozat rendelkező részének azon pontja

is, amely szerint “az M) cikk (2) bekezdéséből közvetlenül következhet valamely jogszabály alkotmányellenessége” (rendelező rész I. 3. pont), amely szintén megalapozza a keresetlevél 5. pontja szerinti indítványokat.

3.4.4. A védírat 17. bekezdése a törvény nyelvtani értelmezésével szemben nyúl a teleologikus értelmezés eszközához, és így vezeti le, hogy arról az összefonódásról, amelyet nem kell bejelenteni, akkor is kiállítható hatósági bizonyítvány, ha nem lehet megállapítani a 67. § (4) bekezdése szerinti tények fenn nem állását. Ez azonban nyilvánvaló tévedés. Nem vitatjuk a teleologikus jogszabály-értelmezés létjogosultságát, azonban a jogszabályszöveg ellenében, különösen olyan esetben, amikor a teleologikus jogértelmezés az alkotmányos normákkal ellentétes eredményre vezet (vagy akár az alkotmányos normákból következő főszabály alá teremt alkotmányosan nem igazolható kivételeket), az ilyen jogértelmezés bizonyosan téves.

3.4.5. Nem igaz továbbá a védírat 18. bekezdésében olvasható azon alperesi állítás, amely szerint a felperes keresete ténylegesen a kormányrendeletet támadja, amely egyébként egy járulékos cselekmény, és így a Kp. 48. § (1) bekezdés d) pontja alapján nem felülvizsgálható. Ezzel kapcsolatban megismételjük azt, amit a keresetlevélben is leírtunk, hogy álláspontunk szerint a perben nem kell alkalmazni az alaptörvény-ellenes kormányrendeletet. A kormányrendelet konkrét normakontroll keretében történő felülvizsgálatára vonatkozó indítványunk kizárólag arra az esetre szól, ha a Tisztelt Törvényszék szerint a jelen ügyben alkalmazni kell a kormányrendeletet. (Megjegyezzük, hogy ha alperes szerint járulékos cselekmény a kormányrendelet, akkor azzal egyúttal azt is elismeri, hogy nem jogszabály, hiszen egy jogszabály nem lehet Kp. szerinti járulékos cselekmény, de ezzel most nem foglalkozunk.) Megjegyezzük továbbá azt, hogy egyrészt a hatósági bizonyítvány felülvizsgálatát nem zárja ki törvény (és alperes védírata azt is elmulasztotta megjelölni, hogy álláspontja szerint melyik törvény lenne ez; a kormányrendelet értelemszerűen nem törvény, de még csak nem is rendelkezik, nem is rendelkezhet ilyen erővel - vö. alperes teljesen érthetetlen ilyen megjegyzése a védírat 35. bekezdésében). Másrészt az alperes a védíratában váltogatja álláspontját e kérdésben is, hol azt állítva, hogy a hatósági bizonyítványt támadja felperes, hol azt, hogy a kormányrendeletet. A rend kedvéért megjegyezzük, hogy felperes keresete kifejezetten az alperes hatósági döntése ellen irányul, a konkrét normakontrollra vonatkozó indítványok csak arra az esetre szólnak, ha a Tisztelt Törvényszék úgy ítélné meg, hogy az alaptörvény-ellenes szabályokat alkalmaznia kellene a jelen ügyben; alperes minden ezzel ellentétes fejtegetése téves.

3.4.6. Felhívjuk a Tisztelt Törvényszék figyelmét arra, hogy a védírat 19. bekezdése ma már legfeljebb csak jogtörténeti jelentőségű szabályozásról szól, tekintettel arra, hogy a Ket. már nincs hatályban, valamint - ahogy arra a 20. bekezdés is rámutat - az Ákr. ettől különbözően szabályoz. A 20. bekezdés azon állítását, amely szerint “a hatósági bizonyítvánnyal szemben előterjesztett keresetnek arra kell irányulnia, hogy a hatósági bizonyítvány mint bizonyító közokirat tartalmi valótlanságát megdöntsék”, alperes nem támasztja alá semmivel. Az e bekezdésben hivatkozott jogszabályhelyekből ez nem következik.

4. Egyéb nyilatkozatok

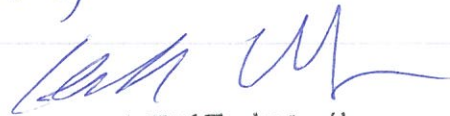
A felperes úgy pontosítja a II. számú kereseti kérelmét, hogy az alperesi hatósági bizonyítvány megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kéri a Kp. 38. § (1) bekezdés a) pontjára, a Kp. 89. § (1) bekezdés b) pontjára, valamint a Kp. 92. (1) c) pontjára alapozva, mivel az alperes a hatósági bizonyítvány kibocsátását kizárólag az ügyben nem alkalmazható jogszabályi rendelkezésre alapította.

A felperes a T. Törvényszéknek a postai úton kézbesített végzését 2019. február 13. napján vette át.

Kérjük, hogy amennyiben a KESMA nyilatkozatot tesz az ügyben, azt a T. Törvényszék küldje meg a felperes számára!

Budapest, 2019. március 13.

Tisztelettel,

dr. Hüttl Tivadar ügyvéd
1136 Budapest, Tátra u. 15/b I/1
Tel.: 06-30-341-6927
Fax: (061) 279 0755
e-mail: huttl@tasz.hu
50241587 # cégknyv
KASZ.: 36061929